

[Jan Petersen]

præcist, hvad man ud over direktivniveauet vil have skal være gældende inden for sit eget område – i øvrigt med den for os at se positive konsekvens, at så flytter tvistighederne fra det civilretlige system til aftalesystemet.

Så når det hele er gjort op, ser vi med vedtagelsen af ændringsforslagene faktisk et lovforslag, som samlet set forbedrer varslingsbestemmelserne og de intentioner, der var i den dagsorden, som vi selv bidrog til for to år siden.

Per Stig Møller (KF):

Vi har med stor interesse fulgt den magtkamp om varslingsreglerne, som har fundet sted i regeringen, og vi har i de forskellige ti-menyheder hørt forskellige bud på, hvad vi ville blive præsenteret for. Den ene dag forlød det, at nu var SF tilfreds, og den anden dag forlød det, at nu var CD tilfreds. Vi andre fik først lov til at smage den færdige ret sent i går aftes, og uanset hvem af kokkene der nu måtte være mest tilfreds, kan vi konstatere, at maden er fordærvet af gamle socialdemokratiske opskrifter. Dette parti vil herse med alt og alle, og det får magt dertil, og det selv på arbejdsmarkedet, hvor vi har en lang og god dansk tradition for, at arbejdsmarkedets parter selv forhandler sig til rette med hensyn til de vilkår, hvorunder der arbejdes i Danmark.

Dette aftaleprincip fik vi tilmed ind i Maas-tricht-erklæringen; men ved førstkommande lejlighed ser vi Socialdemokratiet bryde princippet. Meningen er jo, at arbejdsmarkedets parter selv skal tilrettelægge, hvorledes EF-direktiverne implementeres på arbejdsmarkedet. Denne grundholdning bekræftede Folketinget så sent som den 30. november 1993 med de fire regeringspartiers og SF's og Venstres og De Konservatives stemmer, og i den står der bl.a., »at parterne i Danmark får mulighed for at implementere foranstaltningerne inden for rammerne af aftalesystemet, herunder ved kollektive overenskomster og/eller aftaler.«

På et spørgsmål fra hr. Kirkegaard om, hvordan arbejdsministeren ville overholde denne vedtagelse i forbindelse med just dette lovforslag om varsling, svarede arbejdsministeren på § 20-spørgsmål nr. S 623 af 4. februar 1994, »at regeringen naturligvis agter at leve op til opfordringerne i dagsordenen.«

Alligevel blander regeringen sig. Nærværende forslag går endda ud over, hvad det EF-di-

rektiv kræver, som implementeres ved denne lov. For dog at få nogle ordentlige ingredienser ind i retten og holde loven på det niveau, som EF-direktivet foreskriver, har vi fremsat de ændringsforslag, som vil holde det på dette niveau, og i øvrigt overladt det til arbejdsmarkedets parter at fylde flere elementer på, sådan som vi i Danmark og i Folketinget har tradition for at forudskikke.

Men regeringen går oven i købet ud over, hvad dagsordensforslaget af den 28. januar 1992 forlanger, for den dagsorden taler jo kun om større virksomhedslukninger. Vi står her med et forslag, som altså også taler om større afskedigelser, og vi får et forslag, som skærpes, hvis ikke parterne selv aftaler andet inden 1996. Det er jo at lægge en pistol på arbejdsmarkedsforhandlingernes bord. Ved blot at lægge armene over kors får man gennemtrumfet regeringens og SF's politik på området. Det er bare wait and see, som man siger i England. Skal man undgå det, skal de større virksomheder betale for det, hvad der også fremgår af side 3 i betænkningen:

»Med ændringsforslagene får arbejdsmarkedets parter muligheder for at aftale sig ud af de særlige bestemmelser, der først får virkning fra den 1. januar 1996. Hvis lovreglerne giver en bedre beskyttelse for lønmodtagerne end overenskomsten, fordi der aftalemæssigt er indgået en overenskomst på lavere niveau, vil lønmodtagerne typisk på andre områder have opnået overenskomstmæssige forbedringer, der modsvarer lovens gunstigere varslingsregler.«

Det betyder vel penge på bordet på godt dansk. Det er ikke underligt, at arbejdsministerens egen partifælle Hilmar Sølund som repræsentant for kommunerne i sin henvendelse af 7. februar 1994 til Arbejdsmarkedsudvalget kraftigt har advaret imod denne indblanding. Her siger han, at denne lov reelt vil fjerne muligheden for, at direktivet kan implementeres ved en kollektiv aftale, og at Kommunernes Landsforening er særdeles betænkelig, hvis lovforslaget lægger op til en praksis, der går ud på ved lov at gennemføre krav, som lønmodtagerne ikke fik opfyldt ved overenskomstforhandlingerne eller ved forhandlingerne om direktivet. I givet fald vil aftalesystemet meget hurtigt forsvinde, idet grundlaget herfor fjernes.